

УХВАЛА КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про припинення конституційного провадження у справі за конституційними поданнями 53 і 63 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Указу Президента України “Про заходи щодо підвищення відповідальності за розрахунки з бюджетами та державними цільовими фондами”

м. К и ї в
4 квітня 2001 року
№ 5-уп/2001

Справа № 1-6/2001

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Скоморохи Віктора Єгоровича – головуєчий,
Вознюка Володимира Денисовича,
Євграфова Павла Борисовича,
Іващенко Володимира Івановича,
Козюбри Миколи Івановича,
Корнієнка Миколи Івановича,
Костицького Михайла Васильовича,
Малинникової Людмили Федорівни – суддя-доповідач,
Мироненка Олександра Миколайовича,
Розенка Віталія Івановича,
Савенка Миколи Дмитровича,
Селівона Миколи Федосовича,
Тимченка Івана Артемовича,
Тихого Володимира Павловича,
Чубар Людмили Пантеліївни,
Шаповала Володимира Миколайовича,
Яценка Станіслава Сергійовича,

розглянув на пленарному засіданні справу за конституційними поданнями 53 і 63 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Указу Президента України “Про заходи щодо підвищення відповідальності за розрахунки з бюджетами та державними цільовими фондами” від 4 березня 1998 року № 167/98 (Офіційний вісник України, 1998, № 17, ст. 622).

Приводом для розгляду справи відповідно до статей 39, 40 Закону України “Про Конституційний Суд України” стали конституційні подання народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Указу Президента України “Про заходи щодо підвищення відповідальності за розрахунки з бюджетами та державними цільовими фондами”, за якими було відкрито конституційні провадження у справах.

Підставою для розгляду справи згідно зі статтею 71 Закону України “Про Конституційний Суд України” є наявність спору щодо відповідності Конституції України (конституційності) Указу Президента України “Про заходи щодо підвищення відповідальності за розрахунки з бюджетами та державними цільовими фондами”.

Оскільки конституційні подання стосуються одного питання, то відповідно до статті 58 Закону України “Про Конституційний Суд України” ухвалою Колегії суддів Конституційного Суду України з конституційних подань ці провадження було об’єднано в одне.

Заслухавши суддю-доповідача Малинникову Л.Ф. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Суб’єкт права на конституційне подання – народні депутати України – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням визнати Указ Президента України “Про заходи щодо підвищення відповідальності за розрахунки з бюджетами та державними цільовими фондами” (далі – Указ) таким, що не відповідає частинам першій, другій статті 6, частині другій статті 19, статтям 22, 41, 67, пункту 36 статті 85, пунктам 7, 22 статті 92, частині третій статті 106, статті 116, пункту 4 розділу XV “Перехідні положення” Конституції України.

Автори конституційних подань звертають увагу на те, що Президент України перевищив свої повноваження, втрутившись у сферу діяльності законодавчої влади, оскільки виданий ним акт стосується

питань, урегульованих чинними законами України, або таких, що вносять зміни до чинного законодавства України. Суб'єкт права на конституційне подання також вважає, що термін “застава”, визначений в Законі України “Про застава”, є ширшим за змістом, ніж термін “податкова застава”, про який йдеться в Указі. До того ж зміни та доповнення до законів України вносяться лише законом.

2. На підставі тимчасових повноважень (пункт 4 розділу XV “Перехідні положення” Конституції України) Президент України 4 березня 1998 року видав зазначений Указ. Одночасно, як вбачається з матеріалів справи, до Верховної Ради України в порядку законодавчої ініціативи (частина перша статті 93 Конституції України) було подано проект Закону України “Про відповідальність за розрахунки з бюджетами та державними цільовими фондами”. Протягом тридцяти календарних днів Верховна Рада України не відхилила цей законопроект, відповідний закон не прийняла. Отже, Указ набрав чинності.

28 червня 1999 року Президент України, зважаючи на пункт 4 розділу XV “Перехідні положення” Конституції України, Указом “Про порядок погашення зобов'язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами” затвердив відповідне Положення з тих самих питань. Проте Верховна Рада України законопроект своєю Постановою “Про проект Закону України про порядок погашення зобов'язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами” від 16 вересня 1999 року відхилила.

Згодом, 21 грудня 2000 року, Верховна Рада України прийняла Закон України “Про порядок погашення зобов'язань платників податків перед бюджетами та державними цільовими фондами” (далі — Закон), який набрав чинності згідно з пунктом 19.1 статті 19. Відповідно до пункту 19.2 статті 19 Закону дія Указу, конституційність якого оспорювалась, припиняється з часу набрання чинності відповідними статтями Закону.

Конституційний Суд України вважає, що конституційне провадження у цій справі підлягає припиненню з таких підстав.

Законодавець, створивши відповідні юридичні норми, яких бракувало у законах, певною мірою відтворив оспорювані у конституційних поданнях положення, зокрема, щодо запровадження податкової застави (стаття 1 Указу), її реєстрації (стаття 3 Указу), повноважень органів податкової служби (статті 8, 9, 10, 11, 12).

З прийняттям Закону постановлено внести зміни та доповнення до Кримінально-процесуального та Арбітражного процесуального кодексів, законів України “Про міліцію”, “Про заставу”, “Про оперативно-розшукову діяльність”, “Про акцизний збір на алкогольні напої та тютюнові вироби”, “Про державну податкову службу в Україні”, “Про плату за землю”, “Про податок з власників транспортних засобів та інших самохідних машин і механізмів”, “Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом”, “Про податок на додану вартість”, “Про оподаткування прибутку підприємств”, “Про збір на розвиток виноградарства, садівництва і хмелярства”, декретів Кабінету Міністрів України “Про прибутковий податок з громадян”, “Про державне мито”.

Відповідно до пункту 19.5 статті 19 Закону Декрет Кабінету Міністрів України “Про стягнення не внесених у строк податків і неподаткових платежів” від 21 січня 1993 року та пункт 4 розділу II “Прикінцеві положення” Закону України “Про внесення до деяких законів України змін щодо відкриття банківських рахунків” визнано такими, що втратили чинність.

Таким чином, після прийняття Закону, внесення відповідних змін і доповнень до законів України, а також втрати чинності нормативно-правовими актами, на підставі яких обгрунтовувалось питання щодо неконституційності Указу, суттєво змінюється предмет оскарження.

Невідповідність конституційних подань вимогам пункту 4 частини другої статті 39 Закону України “Про Конституційний Суд України” та неповідомчість Конституційному Суду України порушених питань щодо неконституційності положень оспорюваного Указу, які втратили чинність, є підставою для припинення конституційного провадження у справі.

На основі викладеного та керуючись статтями 147, 150 Конституції України, статтями 13, 45, 51 Закону України “Про Конституційний Суд України”, § 51 Регламенту Конституційного Суду України, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Припинити конституційне провадження у справі за конституційними поданнями 53 і 63 народних депутатів України щодо відповідності Конституції України (конституційності) Указу Президента України “Про заходи щодо підвищення відповідальності за

розрахунки з бюджетами та державними цільовими фондами” від 4 березня 1998 року на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України “Про Конституційний Суд України” – невідповідність конституційних подань вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України “Про Конституційний Суд України”; невідомість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційних поданнях.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною і не може бути оскарженою.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ